

* * *

Волосся твоє – то ніби прямий зв'язок, гаряча лінія з Богом
і водночас – тварина, збентежена в передчутті серцетрусу.
Тому, перед тим, як піддатися будь-якій, навіть найменшій, спокусі,
ти завжди кумедним жестом вмикаєш режим "за вухом",
або прибираєш шпильками, немов на ланцюг саджаєш;
переводиш себе у режим беззвучного сміху,
прокидаючись під його пісні, засинаючи під листи від нього,
коли ранок уже вкладає холодні кинджали
зірок до невидимих і безкінечно глибоких піхов.
Ці листи – ніби страви з якоїсь магічної кухні,
що пахнуть по черзі лавровим листом і ваніллю;
ці листи відлуннують у твоїй голові, мовби там облаштована ванна,
ніби замість черепу й звивин у тебе там – мозаїчні кахлі.
Ніби щось заборонене в цьому невинному листуванні,
що ти так боїшся, щоб зверху не подзвонили,
що стенаєш плечима – типу, включила автовідповідач,
що Бог все одно щось кричить, від чого не пишеться і не пахне,
що звучить, як наказ – не закохуйся, а якщо закохалась – не плач.

* * *

Вмістити стільки любові в одну секунду –
ювелірна робота, немов підкувати вошу.
І доки твій поїзд котиться з ока вокзалу,
ніби найбільша моя сльоза, і
падає місту чужому на груди,
мені здається, що час жує привокзальну площу
разом зі мною, як гумку зі смаком м'яти,
і музика ллється з навушників, наче слина із залоз...

Якби ж ти знав, як довго мені здавалось,
що, як тільки я перестану
кожен шрам і родимку пам'ятати,
мене виплюне і приклеїть – на саме дно,
на простирадла, із болем зім'яті,
на розрадників випадкових –
ця безжальна немислима вирва...

І навіть тоді між моїми вустами,
скільки б сторіч не пройшло – все одно,
секунда тієї твоєї любові
битиме крихітними підковами,
і ніхто їх уже не зірве.

* * *

Якщо нав'язливість вимірюється наразі
у джастінах біберах,
у весни за цією шкалою – дев'ять із десяти.

І доки цвіт поступається місцем зав'язі,
ніби школярки в метро – вагітним,
ти дурієш від думки про те, що не маєш вибору:
достигнути чи не достигнути, досягти чи не досягти,
на якій впасти відстані від своєї мети,
як від сотень яблунь падають сотні слухняних яблук.

У цієї весни ротація шістдесят разів на хвилину, вона справжній хіт, і
люди вдихають світло,
а видихають спеку,
і навіть пафосні офісні центри
повітря втягують жадібно через кватирок прорізи, мов через зябра,
і тільки ти в цьому місті дихаєш шкірою, як найнижчі, найпримітивніші безхребетні.

Твоє призначення – зруйнувати дім, зрубати дерево, розлюбити
і на прощання прошепотіти, що він – твоя альфа і... бета,
бо ти, на жаль, із тих, які падають недалеко.

* * *

Не виходь із дому, мій друже-емпате,
сиди вдома.
У цьому суспільстві кожен четвертий – донор
з універсальною групою муки;
незчуєшся, як трансплантують дзигу
у груди твої з незнайомих грудей,
а ти ще й потиснеш із вдячністю руку.
І якщо власний біль – це найглибша шахта,
то біль чужий – свердловина бездонна,
непередбачувана й невичерпна,
і якщо ти затулиш вуха –
тобі пояснять на мигах.
І якщо вже в кіно у космосі ширяться звуки,
треба зняти фільм, у якому туга
абсолютно не шириться поміж людей,
і милосердя не терпне
глибоко в надрах легень,
і нема примусової пересадки легенд
із чужих Трансильваній у цнотливі твої Карпати,
і кров уночі зненацька не стигне.
Я співчуваю тобі, мій друже-емпате.

* * *

Місяць – це сонце, під нуль підстрижене.
Якщо провести долонею, щетина сяйва колотиме –
не те, що шовкові хвилі ранкових променів,
правда ж?
Щось мене, знаєш, жене, жене – і ніяк не вижене
з дому, не дожене цей загальний весняний призов.
Що ти мені порадиш?
Ми ж домовлялися, що залишимося знайомими,
ми ж обіцяли бути взірцевими Лотами,
не озиратися на навіжене минуле – тому і вижили,
тому в нас не луснули жили й сумління нас не загризло,
тому ми і слухали рок – щоб не чути повсюди оменів¹,
щоб завтра приносити жертви свої, як і вчора, достоту.
А життя, між тим, стало схожим на довжелезний тізер,
калейдескоп випадкових загальних планів чогось дивовижного...
І кожного травня щось жене нас із дому, і
позбавляє нас волі, і робить із нас піхоту,
а з сонця – місяць, під нуль підстрижений.

¹Омен (лат. omen) — у римлян сприятлива чи несприятлива прикмета у вигляді випадково почутого слова. Під час жертвоприношень грала музика, щоб заглушити погані передвістя.

– «Любовь в лесу» читал?

– Да. Это про то, как они ложатся спать и кладут между собой обнаженный меч?

– Хорошая книга, Уимидж.

– Книга замечательная. Только я не понимаю, какой им был толк от этого меча? Ведь его все время надо держать лезвием вверх, потому что если меч положить плашмя, то через него можно перекатиться, и тогда он ничему не помешает.

– Это символ, – сказал Билл.

– Наверно, – сказал Ник. – Только здравого смысла в этом ни на грош. Эрнест Хемингуэй, «В наше время»

*И все-таки Изольда, любящая еще кого-нибудь, кроме Тристана, немислима...
Марина Цветаева*

* * *

Якщо нас залишать удвох, Трістане,
між нами треба покласти бомбу
ядерну,
поставити Кордильєри чи Анди –
тоді є шанс, що це дійсно стане
бодай на годину
нам на заваді.

Клітини мого
відділу кардіо
тобі зараховують комбо
подвійне,
бо ти не просто не брешеш, ти кажеш правду
й уточнюєш:
– Скільки людей – стільки опіній, –
а голос твій – мед дев'ятсот дев'яносто дев'ятої
проби.

Я – як і кожна дівчинка – паличка в оці у Бога:
чутливість до темряви – це робота,
що вдало дублює улюблене хобі;
ти, як і слід чоловікові, там же
працюєш, але на посаді колби
і з висоти свого зросту
і стажу
кажеш:
– Тут-бо не схвалюють втеч,
і велике щастя – отак мати змогу
лежати поруч, як шпроти
майже,
якщо не зважати
на гострий цей меч.

* * *

Мої листи ходять містом, як сніг:
завжди взимку, завжди в один бік.
Під чиймись дверима, напевно, замети
за сотні зим. Адресате, ну де ти?!

Листи – що сніжинки, що янголи білі;
їхні паломництва-заметілі
до чиєїсь поштової скрині...
Зніміть з них конверти! Зніміть із них крила!

Листи – наче люди в білих халатах:
їх треба боятися, а не читати!
Листи все шукають свого пацієнта,
сирена швидкої голосить: – Ну де ти?!

Мої листи – снігові люди,
яких не було й ніколи не буде;
доказів їх існування нема,
свої листи я вдавала сама.

Листи ходять містом поміж листів –
хто не прочитав, той не хотів;
листи шлють листи іншим листам.
Ми в схованці – я і останній поштар.

* * *

Куди приведе, у яке сторіччя,
ця стежка, вузька й загадкова, мов посмішка Мони Лізи,
ця уречевлена нескінченність, ця оксамитова стрічка,
цей недоречно прямий лабіринт,
метафора всіх теорем про те, що розлука вас, зрештою, зближить?
Тебе карають цією стежкою, ніби бездонною діжкою – Данаїд,
хіба що, у тебе немає півсотні царствених спільниць з ножами –
ти настільки самотня і безсоромна в своєму стражданні,
що власне тіло слугує тобі за піжаму
в холодні ночі, а в теплі ти засинаєш і так, горіспід.
Ця спека, яка вирізає з землі під ногами крихкі,
сухі й погордливі профілі порошин, і
жовті опудала трав, що нестерпно литки лоскочуть,
ці розписи гедзів дрібним і неровним почерком –
така дорога в липень тобі за які гріхи?
Кого ти зухвалими планами роземішила?
Ти начебто йдеш, але час знерухомив тебе, мов хороша шина,
примотав до минулого двостороннім широким скотчем,
беручий, як бруд, і густий, як мед, обволік –
від маківки й до самих підощв,
гіркий і корисний, ніби полин і шипшина,
важкий і химерно прекрасний, немов антикварна брош,
вартий усього життя – цей від червня до червня рік.

* * *

Ти з тих чудових хлопчиків, любий,
яких одвіку знаходять у лісі
кожного листопада мисливці,
не вполювавши, як завше, лисицю,
і приводять за руку, а босих –
приносять на власних спинах на згубу
гарненьким дочкам свого тихого міста.
Тебе, коханий, плекали осені й осі,
печалі тим-то в тобі так багато,
і втричі більше в тобі отрути;
тим-то шепіт твій – шелест листя,
і дзижчання у сміхові чути.
Та невтямки ніколи дівчатам,
що тепло твоє – бабине літо,
що чорна смужка ширша за жовту,
і скільки першого снігу в тобі...
Звідки їм знати, неповнолітнім,
що скінчився, а не пішов ти
з їхнього Богом забутого міста,
і що за рік все почнеться спочатку?
Вони й не впізнають тебе, далєбі,
а я не скажу їм – звичайно ж, зумисне.

* * *

Передчуття – це перед дощем, перед літом чи перед злетом: стоноги
в серці так млосно стогнуть,
лоскочуть кров і танцюють печальну бачату
про те що, якби Бог і
всі його батоги були одягом,
вони були б унісекс, навідміну, скажімо, від дружби і логіки,
що геометрично кожна жива людина – це промінь,
у якого навіть свідощтво є про початок,
але, на жаль, немає свідощтва про те, що чекає за рогом,
що тіло було б герметичним, якби не блог і
ці особливі консервні ножі для скроней,
що буває біль, про який кричати
безглуздо,
що найдоленосніша зустріч – це просто збіг,
що наївна віра у провидіння і є наш Бог і батіг,
яким нас стібатиме, доки не застібне, мов гудзик.

*Кожна куля це куб.
Хуліо Кортасар*

* * *

Цікаво, ти знаєш, ти знаєш, чи ні,
що шматочки моєї любові,
моєї ніжності до тебе
знаходять закликаєми в бурштині
сотні мільйонів років тому?
Що в найстаршій секвої
на зрізі менше річних кілець,
ніж у наймолодшого неба
і найбезсоннішого з сердець,
бо день – за рік, а ніч – за два?
І що найдовша зі злітних смуг
коротша за будь-яку відстань між нами,
за відстань між змістами і словами?
Що все найкраще лишилось з тобою,
а зі мною – самі слова?
Що кожен куб – це, насправді, куля?
Цікаво – чи інколи ти жалкуєш,
чи тобі бодай трішки страшно
від того, що – допоки ти Там,
допоки ти у своїй Меланхолії –
поруч зі мною ніхто не курить,
і Смуток мій з моєю Журбою
демонтують трамвайні колії
між світами та душами нашими?..
А в тебе
ніколи
ніяких
питань.

* * *

Люба, не плач, ну чого ти?
Тоді усі так ходили –
і знову повернеться мода
на іржаві цвяшки в тілі,

на зрадників і пілатів,
на хрести й на Голгофу...
Гадаю, боїшся дарма ти,
що такого не трапиться знову.

Розп'яття – це майже пірсинг,
тільки замість сережок – гріхи
всіх людей у цьому місті,
всіх міст вздовж цієї ріки.

Це зовсім не складно – сковтнути
кров і вдати, що ти – помер.
Шкода, що ми все-таки вбили Іуду...
Як Ти станеш Ісусом тепер?

* * *

ти знаєш про самотність те
що вона дозволяє про себе знати
для тебе самотність цитата з едему
у тому сенсі цитата
що поки не весь текст
для тебе самотність сприймати
світ як аркуш із зошита вирваний
списаний аурами й кармаами
а кров і м'ясо свої як об'ємну
червону лінію
а душу як береги незасмічені марними
спробами залишити по собі слід
одразу на всіх дорогах
і бездоріжжях
у них до снігу й до ноосфери один підхід
але вона в цьому відношенні радше лід
або витримала або не
або взагалі розтанула й тоді армагедон
або ось так або взагалі без відбитків
і те що чутиме електрон
в останньому атомі гідروجена
який немовби сніжинка у квітень
вічність падатиме в геєну
це й буде самотність і в мене на неї абонемент
знання про те що буває сторге
гранична ніжність
яку ні з ким не хочеш ділити

* * *

...І якщо в людині насправді є стрижень якийсь,
чи вісь,
чи, приміром, колона, чи спиця,
то серце – пульсуюча крапка червона над "і",
зерноховище всіх непророщених ще надій,
кладовище білих коней і їхніх віщих князів та принців;
серце твоє – то непотрібом повна комора.
Серце твоє – то келих, що повний по вінця
схвильованим, спіненим морем,
яке, мов Саргасове,
без берегів,
а в нім маневрують кити бажань, і дрібний планктон твоїх принципів,
і підводні човни невідомих богів –
тижні, місяці й роки в тісних чотирьох твоїх течіях.
І якщо насправді час – це лише божевільний болід,
то серце, хоча й небезпеки, та все-таки – пасок,
і коли ти з розгону вриваєшся в цей телефонний вечір,
то не вмираєш, хоча, все що може боліти в тобі – болить.

* * *

Ні обміну, ні поверненню
не підлягає сніг –
як хороша музика, підліткові вірші
та інші
предмети
особистої гіг
ієні.
Кількість снігу, що випаде в цьому сторіччі
запрограмована в генах
твоїх,
і моїх,
і їхніх –
як кількість, скажімо, ніг,
яйцеклітин, сміху,
написаних книг
і тому подіб
них мето
дів
продожити власне тривання
на пару якщо не життів,
то хоча б
діб.
Навіть якби снігу
було більше,
випасти він би не зміг,
бо *нам* не судилося *стільки*
дітей, анекдотів, мандрівок
і мандаринок.
Сніг –
сконденсований час
у святковому фасуванні,
щоб кидати за комір, ма
лювати його на листівках.
За кілька зимових тижнів
змарнований нами рік
на обважнілих нас
із точністю до хвилини
своєю легкістю дивовижною,
білими шестикутними комами
й людьми, яких ми не зуміли не
зрадити,
падає.

* * *

Сонце на гострий настромлене обрій, немовби шашлик.
Мов потяг, який прямує на Захід, сонце пищить.
Сонце зліплене, ніби із пластиліну, із плазми.
Сонце крутить на стегнах
усю цю систему,
як хула-хуп.
Я знаю, що сонце, насправді, ссавець, і своїх дитинчат
годує, приклавши промінь до спраглих губ.
На світанку сонце збирає це місто з темряви, наче пазл –
із бездоганною акуратністю, дах за дахом.
Тому невідомі вагання тому, хто отам, наверху,
бо кожного ранку сонце його впорядковує,
складає з гарячих нічних молитов і ще гарячіших мовчань.
Сонце знаходить для нього навіть належний запах –
через вікна свої пошукові,
через безсонні закохані гугли...
Чи ти ніколи не помічав,
що Бог повсякчас пахне тим, кого любиш?

* * *

Ти не з тих, хто вагається,
ні, ти з тих,
які в позі зів'ялого лотоса,
забувши про сон
і забувши про сміх,
сидять на своїй шальці
й безпорадно стежать за тим,
як хтось методично складає на іншу
всіх своїх друзів,
блокнот, запальничку,
жетон на метро,
кавоварку, навушники,
комплекси
тощо
і вирішує, що важливіше.

Ой, прости, маленька, прости,
у тебе немає жодних шансів,
ти навіть разом зі стосиком віршів,
набравши повітря повні груди,
не тягнеш, наприклад, на метелика –
так, антенка,
суцільний орган чуття,
зворушлива й відчайдушна.

Пробач, хороша,
пробач, хороша,
ти не входиш у пріоритети,
кому потрібні постійні істерики?
Який же з тебе сенс буття,
якщо тебе й досі трошки нудить,
коли пригадуєш,
як же легко,
нестерпно легко
шалька твоя,
наче справний ліфт,
піднеслася над рештою світу...

Де ти тепер, моя зіронько, де ти?
Як воно, серед янголів жити?
Хто тебе там помучить як слід?

* * *

Тіне маленької антилопи,
тікай! Маленька тремтлива тіне,
тікай, як маленька твоя господиня
тікає від левів, левиць, левенят;
тікай, бо черга твоя тікати;
тікай, бо скінчиться от-от цей вечір,
надійде ніч, і зірки всім прайдом
тебе полюватимуть, щоби з'їсти,
щоб на шматки розірвати, о тіне!
Ти любиш так цю виснажливу втечу,
визнай правду – ти здатна жити
тільки в її божевільному ритмі,
для тебе тільки вона має зміст, і,
тікаючи, ти питаєш постійно
у маленької антилопи,
коли нарешті вас Сиріус схопить
і втамує свій голод світло
саме твоїм,
так, твоїм!
тремтінням.

* * *

Підставляй долоні під обидві щоки:
із очей висковзають маленькі світлини.
Тільки круглі, а не пласкі;
тільки прозорі, а не чорно-білі.

На мокрих знімках небо – безбарвне,
небо без Бога і без літака.
Миттєве фото. Ти замовляв? На,
забирай мої сльози собі – це наказ!

Забирай невіру мою – це прохання.
Повертайся, будь-ласка, на хмари, Всевишній.
Не чекай – я не хочу, щоб ти позував. Ні,
не плачу. Я фотографую. Ти злишся?

* * *

Тільки цього щасливого літа,
а більше – шматочки неба ніколи
вже не будуть такі бузкові,
як синці
у янголів на колінах,
бо восени їм видають штанці,
а замість велосипедів – крила.

Сьогодні, сього щасливого дня
шматочки такі акварельно-сині,
а інші –
такі акварельно-блакитні,
наче від найчистіших тонів
зеленого, бавлячись, хтось відняв
жовто-най-гарячіші.
Так змішують фарби закохані, діти
і циркові слони.

Лише цієї щасливої хвили
ти забуваєш, що ти,
як і мох,
повинен рости
на північному схилі
пагорба. Я расту
за двох,
особливо – за тебе,
це тішить душу
понад усе.
Я знаю, що подумки ти не тут, а
над нами шматочки перламутру,
і надходить ніч, і скоро посуте
ніс, й закриються сту
лки мушель
у небі.
І все.